

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

w sprawie D. P. , P. D., K. G., M. H., S. P. oraz Ł. K.
skazanych z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 28 lipca 2016r.,
wniosku obrońcy skazanych o wznowienie postępowania,
prawomocnie zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16
października 2014r., sygn. akt II AKa 45/14,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19 czerwca 2012r.,
sygn. akt II K 70/11,
na podstawie art. 544 § 3 k.p.k. i art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić wniosek;**
- 2. obciążyć wnioskodawców kosztami sądowymi postępowania o wznowienie.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanych D. P., P. D., K. G., M. H., S. P. oraz Ł. K. w dniu 25 kwietnia 2016r. (data wpływu) złożył wniosek o wznowienie postępowania, prawomocnie zakończonych powyższymi wyrokami Sądu Okręgowego w Tarnowie oraz Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Jako podstawę prawną wznowienia wskazano przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. – „z uwagi na ujawnienie nowych

faktów i dowodów” – wnosząc o wznowienie postępowania na korzyść mandantów obrońcy.

Innych wniosków w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie sformułowano, a w jego uzasadnieniu obrońca powołał się na oświadczenia dziewięciu osób, mających stanowić owe nowe fakty i dowody, dające faktyczną podstawę wznowienia. Do wniosku dołączono kserokopie oświadczeń tych osób – E. J. (z dnia 5 lutego 2016r.), Ł. K. (11.01.16), M. M. (29.11.15), R. D. (26.11.15), B. D. (09.03.16), M. Ł. (08.03.16), S. Ł. (08.03.16), J. K. (08.03.16) oraz A. B. (07.03.16). W uzasadnieniu wniosku skarżący przedstawił istotę ich treści. Żadna z tych osób, co podkreślał obrońca, nie została przesłuchana w toku prowadzonego postępowania karnego, a wymowa tych oświadczeń, zdaniem skarżącego, prowadzi do wniosku, że „ocena zgromadzonych dowodów, dokonywana przez pryzmat nowo ujawnionych okoliczności, nasuwa zasadnicze wątpliwości co do prawidłowości ustaleń faktycznych, które legły u podstaw wyroku skazującego” (str.11 wniosku). Wszystkie wskazane osoby należały do kręgu bliższych bądź dalszych znajomych skazanych, jak również w większości znały W. H. – pokrzywdzoną w sprawie.

Generalnie, z przedstawionych oświadczeń wynika, że w toku postępowania karnego pokrzywdzona nie zeznawała prawdy, a bezpodstawnie obciążała skazanych z powodu zemsty za zerwanie z nią związku przez D. P., przy czym nigdy nie wyglądała na osobę zastraszoną czy zmuszaną do czegokolwiek, a sama prowadziła rozwiąły tryb życia, chwając się, że będzie żyła na koszt skazanych oraz tym, iż łatwo oszukała badających ją lekarzy; w jednym z oświadczeń – Ł. K. – pojawiła się też okoliczność, że w przypadkowej rozmowie jesienią 2013r. W. H. „użyła sformułowania, iż obecnie żałuje, że oskarżyła chłopaków, bo nie zdawała sobie sprawy z konsekwencji ... chciała się z tego wycofać, ale już nie mogła” (k. 25v akt SN).

W pisemnej odpowiedzi na wniosek prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie, rzeczowo przedstawiając uzasadnienie tego stanowiska.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Złożony przez obrońcę skazanych wniosek o wznowienie postępowania był bezzasadny w stopniu oczywistym, a wręcz polegał na niewłaściwym zrozumieniu

podstaw prawnych instytucji wznowienia postępowania, określonych w art. 540 § 1 pkt 1 i 2a k.p.k. w zw. z art. 541 k.p.k.

Nie może ulegać wątpliwości, że wniosek obrońcy skazanych zmierzał nie tylko do podważenia oceny wiarygodności zeznań W. H. dokonanej przez Sądy obu instancji, które przyznały temu kluczowemu dowodowi walor wiarygodności, ale do wykazania, że pokrzywdzona z pełną premedytacją kłamliwie skazanych obciążyla, wielokrotnie składając fałszywe zeznania. Główna zatem teza skarżącego oparta została na tej przesłance, że w związku z toczącym się postępowaniem karnym pokrzywdzona dopuściła się przestępstwa – i to zarówno z art. 234 k.k. jak i z art. 233 § 1 k.k. – które, w realiach tej sprawy, miałyby wręcz zasadniczy wpływ na treść zapadłego wyroku skazującego. Taki stan rzeczy przenosi jednak podstawę prawną wznowienia postępowania z unormowania przewidzianego w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. (*propter nova*), na regulację określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., stanowiącą, że postępowanie wznowia się, jeżeli „w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa ...” (*propter falsa*). Ta jednak podstawa wznowieniowa tylko wówczas może być skutecznie podniesiona, gdy – zgodnie z art. 541 § 1 i § 2 k.p.k. – czyn ten zostanie ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., przy czym w takim wypadku „wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego”.

Rzecz jasna, wniosek obrońcy skazanych nawet nie sygnalizował, aby choćby toczyło się jakiekolwiek postępowanie karne w omawianym zakresie. Tym samym, tak rozumiany wniosek o wznowienie postępowania złożony przez obrońcę D. P., P. D., K. G., M. H., S. P. i Ł. K. uwzględniony zostać nie mógł.

Już tylko na marginesie można dodać, że treść przedstawionych przez autora wniosku oświadczeń, w żadnym razie nie mogłaby być wystarczającą podstawą do podważenia dotychczas dokonanej w sprawie oceny wiarygodności W. H., w takim znaczeniu, o jakim mowa w powołanych wszak we wniosku judykatach Sądu Najwyższego (II KO 27/13 czy III KO 19/13). O takiej ocenie, na obecnym etapie postępowania, decyduje bardzo staranna i wnikliwa analiza zeznań

W. H. dokonana przez Sąd Okręgowy (str. od 80 do 170) oraz przez Sąd Apelacyjny (str. od 64 do 69 i dalej, przez pryzmat konkretnych zarzutów apelacyjnych) w powiązaniu z całokształtem zgromadzonych dowodów, wśród których wcale niebagatelne miejsce zajmowały wyjaśnienia poszczególnych skazanych, przede wszystkim z etapu śledztwa (str. od 112 do 147 uzasadnienia wyroku SO).

Kierując się przedstawioną powyżej argumentacją, Sąd Najwyższy wniosek obrońcy o wznowienie postępowania oddalił.

Na podstawie art. 639 k.p.k., skazani zostali obciążeni kosztami sądowymi niniejszego postępowania.